DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 14 november 2002 *

I mål C-112/01,

angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Vestre Landsret (Danmark), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

SPKR 4 nr. 3482 ApS

och

Skatteministeriet, Told- og Skattestyrelsen,

Aktieselskabet af 11/9 1996,

Arden Transport & Spedition ved Søren Lauritsen og Lene Lauritsen I/S (ATS),

angående tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1),

* Rättegångsspråk: danska.

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-P. Puissochet samt domarna C. Gulmann, V. Skouris, F. Macken och J.N. Cunha Rodrigues (referent),

generaladvokat: J. Mischo,

justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— SPKR 4 nr. 3482 ApS, genom N. Salling, advokat,

— Danmarks regering, genom J. Molde, i egenskap av ombud, biträdd av P. Biering, advokat,

— Tysklands regering, genom W.-D. Plessing och B. Muttelsee-Schön, båda i egenskap av ombud,

— Frankrikes regering, genom G. de Bergues och C. Chevallier, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom H. Støvlbæk, i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 25 april 2002 av: SPKR 4 nr. 3482 ApS, företrätt av N. Salling, Danmarks regering, företrädd av P. Biering, advokat, och T. Holsøe, advokat, och kommissionen, företrädd av H. Støvlbæk och S. Tams, i egenskap av ombud,

och efter att den 30 maj 2002 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Vestre Landsret har, genom beslut av den 9 mars 2001 som inkom till domstolen den 12 mars samma år, i enlighet med artikel 234 EG ställt två frågor om tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen), och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1) (nedan kallad tillämpningsförordningen).

2 Frågorna har uppkommit i ett mål mellan speditionsföretaget SPKR 4 nr. 3482 ApS (nedan kallat SPKR) och Skatteministeriet, Told- og Skattestyrelsen, angående bland annat uppbörd av en tullskuld.

Gemenskapslagstiftning

3 I artikel 96 i tullkodexen föreskrivs följande:

"1. Den huvudansvarige är den ansvarige i fråga om förfarandet för extern gemenskapstransitering. Han skall vara ansvarig för

a) att varorna företes i oförändrat skick vid bestämmelsetullkontoret inom föreskriven tid och med vederbörlig hänsyn tagen till de åtgärder som tullmyndigheterna vidtagit för att säkerställa identifiering,

b) att föreskrifterna beträffande förfarandet för gemenskapstransitering iakttas.

2. Trots den huvudansvariges skyldigheter enligt punkt 1 skall en fraktförare eller varumottagare som tar emot varor i vetskap om att de befordras enligt förfarandet för gemenskapstransitering också vara ansvarig för att varorna företes i oförändrat skick vid bestämmelsetullkontoret inom den föreskrivna tiden och med vederbörlig hänsyn till de åtgärder som tullmyndigheterna vidtagit för att säkerställa identifiering."

4 Artikel 221.3 i tullkodexen har följande lydelse:

"Underrättelse till den gäldenären skall inte ske senare än tre år efter den dag då tullskulden uppkom. Om till följd av ett handlande som kan ge upphov till

straffrättsliga påföljder tullmyndigheterna inte har kunnat fastställa det exakta belopp som lagligen skall betalas, får dock sådan underrättelse, så långt gällande bestämmelser medger, lämnas efter utgången av denna treårsperiod."

5 I artikel 233 i tullkodexen föreskrivs följande:

"Utan att det påverkar tillämpningen av gällande bestämmelser om preskription av en tullskuld och om de fall när en sådan skuld inte uppbärs på grund av att gäldenärens insolvens har fastställts på rättslig väg, skall en sådan tullskuld upphöra

a) genom betalning av tullbeloppet,

b) genom eftergift av tullbeloppet,

c) beträffande varor som deklarerats för ett tullförfarande som medför skyldighet att betala tull

— om tulldeklarationen förklaras ogiltig enligt artikel 66,

— om varorna innan de frigörs tas i beslag och samtidigt eller därefter förverkas, förstörs enligt tullmyndigheternas anvisningar, förstörs eller överlåts enligt artikel 182 eller förstörs eller oåterkalleligen förloras som en följd av deras egen beskaffenhet eller på grund av oförutsebara omständigheter eller force majeure,

d) om varor för vilka en tullskuld har uppstått enligt artikel 202 tas i beslag i samband med att de olagligen införs och samtidigt eller därefter förverkas.

I händelse av beslag eller förverkande skall tullskulden likväl med hänsyn till den strafflagstiftning som gäller för tullöverträdelser inte anses ha upphört, om tull enligt en medlemsstats strafflag utgör grund för fastställande av påföljd eller om förekomsten av en tullskuld utgör grund för att inleda straffrättsliga förfaranden."

6 Artikel 248 i tullkodexen har följande lydelse:

"[Tullkodex]kommittén får undersöka varje fråga som rör tullagstiftningen och som tas upp av dess ordförande antingen på eget initiativ eller på begäran av företrädaren för en medlemsstat."

7 I artikel 378.1 i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"Om försändelsen inte har uppvisats på bestämmelsekontoret och platsen för överträdelsen eller oegentligheten inte kan fastställas och om inte inom den period som fastställs i artikel 379.2 bevis kan framläggas på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt, antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks, skall denna överträdelse eller denna oegentlighet, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 215 i [tull]kodexen, anses ha begåtts

— i den medlemsstat som avgångskontoret tillhör,

eller

— i den medlemsstat som transiteringskontoret vid införselplatsen till gemenskapen tillhör, till vilket transiteringsintyg har ingetts."

8 Artikel 379 i tillämpningsförordningen har följande lydelse:

"1. Om en sändning inte har uppvisats vid bestämmelsekontoret och den plats där överträdelsen eller oegentligheten begicks inte kan fastställas, skall avgångskontoret underrätta den huvudansvarige om detta så snart som möjligt och i varje fall före slutet av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades.

2. Den underrättelse som avses i punkt 1 skall särskilt ange den tidsfrist inom vilken bevis [...] antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen begicks, skall framläggas för avgångskontoret på ett för tullmyndigheterna tillfredsställande sätt. Den tidsfristen skall vara tre månader från dagen då den underrättelse som avses i punkt 1 lämnades. Om detta bevis inte har lämnats vid utgången av den tidsfristen, skall den behöriga medlemsstaten vidta åtgärder för att driva in de tullar och andra avgifter som är tillämpliga. Om avgångskontoret inte ligger i den medlemsstaten skall avgångskontoret genast underrätta denna medlemsstat."

9 I artikel 384 i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"Tullmyndigheterna i medlemsstaterna skall vid behov lämna varandra upplysningar om alla undersökningsresultat, dokument, rapporter, redogörelser och upplysningar om transporter som genomförts enligt förfarandet för gemenskapstransitering samt oegentligheter och överträdelser i samband med detta förfarande."

10 Tullkodexkommittén har, med stöd av artikel 248 i tullkodexen och artikel 384 i tillämpningsförordningen, infört ett förvarningssystem (FS) för känsliga varor. Systemet avser överföring av information om sändningar av varor som anses känsliga.

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

11 Den regionala tull- och skattemyndigheten i Sønderborg (nedan kallad den regionala myndigheten) mottog mellan den 10 januari och den 9 juni 1994 fyra meddelanden från kommissionen (nedan kallade meddelandena), i vilka det angavs att det i samband med extern gemenskapstransitering av smör med ursprung i Tjeckiska Republiken hade begåtts överträdelser eller oegentligheter. Det preciserades att det härvid rörde sig om förfalskningar av deklarationsformuläret T1. Kommissionen uppmanade samtliga medlemsstater att ägna särskild uppmärksamhet åt partier med smör med ursprung i tredje land vilka transiteras genom gemenskapen och att utvidga FS, så att även sändningar av smör omfattades.

12 Mellan den 28 juni och den 19 oktober 1994 hänförde SPKR 32 sändningar smör med ursprung i Tjeckiska Republiken till förfarandet för extern gemenskapstransitering. Bestämmelsekontoren angavs i deklarationsformuläret T1 vara "Ravenna, Italien" och "Neapel, Italien". Det är i målet vid den nationella domstolen ostridigt att SPKR var i god tro, att företaget saknade kännedom om de begångna överträdelserna och oegentligheterna samt om meddelandenas innehåll.

13 Den regionala myndigheten mottog dels exemplar nr 1 av T1-deklarationen samma dag som deklarationerna avseende gemenskapstransitering registrerades,

dels exemplar nr 5 av T1-deklarationen i retur i slutet av år 1994 eller i början av år 1995. Den regionala myndigheten registrerade inte exakt vid vilken dag detta exemplar nr 5 hade återsänts till den. Av nämnda deklarationer syntes framgå att de aktuella sändningarna av smör hade företetts vid bestämmelsekontoret. Avgångskontoret tillämpade inte FS.

14 Den 28 november 1994 sände kommissionen ett telex till den regionala myndigheten i vilket den begärde att det skulle företas undersökningar i fråga om ett visst antal sändningar av smör med tjeckiskt ursprung, vilka hade genomförts enligt förfarandet för extern gemenskapstransitering, däribland de 32 sändningar som hade deklarerats av SPKR. Genom skrivelse av den 6 december 1994 anmodades den regionala myndigheten på nytt att, på grundval av meddelandena, omgående kontrollera sändningarna av smör med tjeckiskt ursprung.

15 I skrivelse av den 30 december 1994 underrättade den regionala myndigheten SPKR om att exemplar nr 5 av T1-deklarationen hade mottagits i retur beträffande 6 av dessa 32 sändningar och att den därmed ansåg att ärendena i fråga var avslutade.

16 Den regionala myndigheten påpekade för kommissionen i skrivelse av den 30 mars 1995 att SPKR hade hänfört 32 sändningar smör till förfarandet för extern gemenskapstransitering, vilka motsvarade de misstänkta sändningar som hade påtalats av kommissionen.

17 Kommissionen satte sig därefter i förbindelse med de italienska myndigheterna för att det skulle företas kontroller av de exemplar nr 5 av T1-deklarationen vilka SPKR hade inlämnat och vilka dessa myndigheter förfogade över.

18 I skrivelse av den 23 juni 1995 underrättade den regionala myndigheten borgensmannen om att handläggningen inte var avslutad vid avgångskontoret beträffande 31 av de 32 aktuella sändningarna. En kopia av detta meddelande sändes samtidigt till SPKR. I juli 1996 identifierade den regionala myndigheten den sista av dessa sändningar.

19 Efter en kontroll angav de italienska myndigheterna i skrivelser av den 29 och den 31 december 1995, såvitt avser 31 av de aktuella sändningarna, och av den 10 augusti 1996, såvitt avser den sista sändningen, att exemplar nr 5 av T1-deklarationen var förfalskad.

20 I skrivelser av den 6 februari 1996, såvitt avser 31 sändningar, och av den 6 december 1996, såvitt avser den sista sändningen, underrättades SPKR av den regionala myndigheten om överträdelsen och om att företaget hade tre månader på sig att framlägga bevis antingen för att transiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt eller på vilken plats överträdelsen eller oegentligheten verkligen hade begåtts.

21 Vad gäller de sändningar för vilka platsen för överträdelserna eller oegentligheterna enligt de danska tullmyndigheterna inte hade bevisats inom den angivna tidsfristen, vidtog nämnda myndigheter åtgärder för att driva in tullskulden hos SPKR. För detta ändamål fattade Told- og Skattestyrelsen slutliga beslut den 28 november och den 1 december 1997.

22 Den 27 november 1998 väckte SPKR talan om ogiltigförklaring av dessa beslut vid Vestre Landsret.

23 Det är enligt den nationella domstolen oklart huruvida den omständigheten, att de danska tullmyndigheterna lämnade underrättelse om den i artikel 379.2 i tillämpningsförordningen föreskrivna tremånadersfristen efter det att elvamånadersfristen enligt artikel 379.1 i samma förordning hade löpt ut, har någon betydelse för rätten att driva in den tullskuld som är i fråga i målet vid den nationella domstolen.

24 Den nationella domstolen har påpekat att det av domen av den 21 oktober 1999 i mål C-233/98, Lensing & Brockhausen (REG 1999, s. I-7349), framgår att avgångskontoret inte har rätt att driva in en tullskuld, om den i artikel 379.2 i tillämpningsförordningen föreskrivna tremånadersfristen inte har iakttagits. Domstolen har emellertid inte prövat vilka rättsverkningarna är av att myndigheterna inte har iakttagit den elvamånadersfrist som anges i punkt 1 i samma artikel.

25 Vestre Landsret beslutade följaktligen att förklara målet vilande och att ställa följande frågor till domstolen:

"1) Skall bestämmelserna i rådets förordning nr 2913/92 (tullkodexen) och i kommissionens förordning nr 2454/93 (tillämpningsförordningen), särskilt artikel 379.1 i tillämpningsförordningen, tolkas på så sätt att avgångskontoret inte av den huvudansvarige kan kräva betalning av en tullskuld som har uppstått genom en överträdelse eller oegentlighet i samband med en extern gemenskapstransitering, om den huvudansvarige inte före slutet av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades har erhållit den underrättelse som anges i artikel 379 i tillämpningsförordningen?

2) Har det någon betydelse för svaret på första frågan att avgångskontoret inte har följt ett administrativt förfarande som fastslagits av Tullkodexkommittén avseende informationsöverföring (förvarningssystem), eller att tullmyndigheten vid avgångskontoret kan göras ansvarig för att underrättelsen inte har skett i tid?"

Frågorna

26 Den nationella domstolen har ställt sina frågor, som skall undersökas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 379.1 i tillämpningsförordningen, jämförd med tullkodexen, skall tolkas på så sätt att avgångskontoret hos den huvudansvarige kan driva in en tullskuld som har uppstått genom en överträdelse eller oegentlighet vid en sändning som har genomförts enligt förfarandet för extern gemenskapstransitering, trots att avgångskontoret inte före utgången av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades har underrättat den huvudansvarige om att sändningen inte har företetts vid bestämmelsekontoret och om att platsen för överträdelsen eller oegentligheten inte kan fastställas. Den nationella domstolen har dessutom frågat huruvida svaret på denna fråga skulle bli ett annat om avgångskontoret inte har tillämpat ett administrativt förfarande för överföring av information, såsom FS, eller om nämnda tidsfrist inte har iakttagits till följd av ett fel eller en oaktsamhet från avgångskontorets sida.

27 Av artikel 379.1 i tillämpningsförordningen framgår att avgångskontoret, om en sändning inte har uppvisats vid bestämmelsekontoret och den plats där överträdelsen eller oegentligheten begicks inte kan fastställas, skall underrätta den huvudansvarige om detta "så snart som möjligt och i varje fall före slutet av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades" (nedan kallad elvamånadersfristen).

28 Domstolen konstaterar först att det varken i artikel 379 i tillämpningsförordningen eller i någon annan bestämmelse i denna förordning anges vilka rättsverkningar som kan följa av att tullmyndigheterna inte iakttar elvamånadersfristen.

29 Det skall härefter påpekas att en tillämpningsförordning, om så är möjligt, skall tolkas i enlighet med grundförordningen. Rättsverkningarna av att elvamånadersfristen inte har iakttagits skall följaktligen bedömas med hänsyn till bestämmelserna i tullkodexen (se bland annat dom av den 24 juni 1993 i mål C-90/92, Dr Tretter, REG 1993, s. I-3569, punkt 11).

30 Ingen bestämmelse i tullkodexen gör det emellertid möjligt att dra slutsatsen att den omständigheten att elvamånadersfristen inte har iakttagits medför att tullskulden inte längre kan göras gällande mot den huvudansvarige. För det första införs, genom artikel 221.3 i tullkodexen, en treårsfrist som börjar löpa efter den dag då tullskulden uppkom, inom vilken tullmyndigheterna skall underrätta gäldenären om tullbeloppet. För det andra förekommer inte underlåtenheten att iaktta elvamånadersfristen i uppräkningen, i artikel 233 i samma kodex, av de olika grunder som medför att en tullskuld skall upphöra.

31 Såsom kommissionen riktigt har påpekat kännetecknas artiklarna 221.3 och 233 i tullkodexen av ett jämviktsförhållande mellan å ena sidan nödvändigheten att skydda gemenskapens resurser och å andra sidan strävan att säkerställa skyddet för tullombud och transportörer. Det är inte avsett att jämviktsförhållandet skall rubbas genom att nya grunder för att en tullskuld skall upphöra införs i tillämpningsförordningen.

32 Artikel 379.1 i tillämpningsförordningen skall följaktligen tolkas på så sätt att den omständigheten att tullmyndigheterna inte har iakttagit elvamånadersfristen inte befriar den huvudansvarige från skyldigheten att betala en tullskuld som har uppstått till följd av åsidosättandet av skyldigheterna enligt systemet för extern gemenskapstransitering, särskilt om det i enlighet med artikel 221.3 i tullkodexen har lämnats underrättelse om tullbeloppet inom den treåriga preskriptionstiden efter skuldens uppkomst och om den berörde inte har kunnat framlägga de bevis som föreskrivs i artikel 378.1 i tillämpningsförordningen.

33 Att elvamånadersfristen inte har iakttagits har under dessa omständigheter ingen betydelse vare sig för själva frågan huruvida den fordran som motsvaras av tullskulden är exigibel eller för det ansvar som den huvudansvarige har åtagit sig, och det påverkar inte heller de behöriga tullmyndigheternas rätt att driva in skulden.

34 Såsom den danska, den tyska och den franska regeringen med fog har påpekat är elvamånadersfristen en förfaranderegel som endast riktar sig till de administrativa myndigheterna och vars syfte är att säkerställa att dessa myndigheter snabbt och enhetligt tillämpar bestämmelserna om indrivning av tullskulden för att ta till vara intresset av att gemenskapens egna medel snabbt finns tillgängliga.

35 Domstolen godtar inte SPKR:s tolkning, enligt vilken följden av att elvamånadersfristen inte iakttas är att bevisbörderegeln i artikel 378 i tillämpningsförordningen inte kan tillämpas och att avgångskontoret, för att kunna driva in tullskulden, följaktligen måste bevisa både att oegentligheten har förekommit och på vilken plats den har ägt rum. En sådan tolkning skulle i praktiken nämligen leda till att det infördes en ny grund för att tullskulden skall upphöra, utöver de grunder som anges i tullkodexen, eftersom tillämpningen av det förfarande som

föreskrivs i artikel 379.1 i tillämpningsförordningen förutsätter att tullmyndigheterna inte kan fastställa den plats där överträdelsen eller oegentligheten har begåtts.

36 Genom den tolkning som domstolen godtar tas det tillräcklig hänsyn till den huvudansvariges intressen. Såsom kommissionen riktigt har påpekat är den berörde nämligen i allmänhet i stånd att, i förekommande fall, framlägga bevis för att den externa gemenskapstransiteringen genomförts på ett regelmässigt sätt inom den tremånadersfrist som föreskrivs i artikel 379.2 i tillämpningsförordningen.

37 Att ålägga avgångskontoret en skyldighet att underrätta den huvudansvarige om överträdelsen eller oegentligheten inom elvamånadersfristen, vid äventyr att tullmyndigheterna annars förlorar rätten att driva in tullskulden, skulle i ett sådant fall som det som är i fråga vid den nationella domstolen, i vilket dessa myndigheter har tillhandahållits förfalskade handlingar, dessutom medföra en stor risk för att indrivningen inte kan genomföras. Möjligheten att före utgången av denna frist upptäcka att handlingar har förfalskats kan nämligen visa sig vara mycket slumpartad. En sådan tolkning skulle följaktligen vara till stor skada för bedrägeribekämpningen och gemenskapens finansiella intressen.

38 Att ett åsidosättande av elvamånadersfristen inte har någon inverkan på tillämpningen av villkoren för att driva in en tullskuld, vilka föreskrivs i artiklarna 378 och 379 i tillämpningsförordningen, strider inte heller mot domen i det ovannämnda målet Lensing & Brockhausen. I detta hänseende räcker det att notera att den i artikel 379.2 i tillämpningsförordningen föreskrivna tidsfristen, som är föremål för nämnda dom, syftar till att skydda den huvudansvariges intressen genom att denne medges en tremånadersfrist för att, i förekommande fall, framlägga bevis för att ingen oegentlighet eller överträdelse har begåtts, medan, såsom framgår av punkt 34 i förevarande dom, elvamånadersfristen endast är en förfaranderegel som syftar till att säkerställa att bestämmelserna om indrivning av en tullskuld tillämpas snabbt och enhetligt för att ta till vara intresset av att gemenskapens egna medel snabbt finns tillgängliga.

39 Eftersom underlåtenheten att iaktta elvamånadersfristen inte i sig har någon betydelse för fordrans exigibilitet eller för villkoren för att driva in tullskulden, är det slutligen irrelevant att avgångskontoret inte har tillämpat ett administrativt förfarande, såsom FS, eller att underrättelsen lämnades för sent till följd av ett fel eller en oaktsamhet från avgångskontorets sida.

40 Mot denna bakgrund skall tolkningsfrågorna besvaras så att artikel 379.1 i tillämpningsförordningen, jämförd med tullkodexen, skall tolkas på så sätt att avgångskontoret hos den huvudansvarige kan driva in en tullskuld som har uppstått genom en överträdelse eller oegentlighet vid en sändning som har genomförts enligt förfarandet för extern gemenskapstransitering, trots att avgångskontoret inte före utgången av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades har underrättat den huvudansvarige om att sändningen inte har företetts vid bestämmelsekontoret och om att platsen för överträdelsen eller oegentligheten inte kan fastställas. Detta gäller även om avgångskontoret inte har tillämpat ett administrativt förfarande för överföring av information, såsom FS, eller om nämnda tidsfrist inte har iakttagits till följd av ett fel eller en oaktsamhet från avgångskontorets sida.

Rättegångskostnader

41 De kostnader som har förorsakats den danska, den tyska och den franska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 9 mars 2001 har ställts av Vestre Landsret — följande dom:

Artikel 379.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, jämförd med rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, skall tolkas på så sätt att avgångskontoret hos den huvudansvarige kan driva in en tullskuld som har uppstått genom en överträdelse eller oegentlighet vid en sändning som har genomförts enligt förfarandet för extern gemenskapstransitering, trots att avgångskontoret inte före utgången av den elfte månaden efter den dag då deklarationen för gemenskapstransitering registrerades har underrättat den huvudansvarige om att sändningen inte har företetts vid bestämmelsekontoret och om att platsen för överträdelsen eller oegentligheten inte kan fastställas. Detta gäller även om avgångskontoret inte har tillämpat ett administrativt förfarande för överföring av information, såsom FS, eller om nämnda tidsfrist inte har iakttagits till följd av ett fel eller en oaktsamhet från avgångskontorets sida.

Puissochet Gulmann Skouris

Macken Cunha Rodrigues

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 november 2002.

R. Grass J.-P. Puissochet

Justitiesekreterare Ordförande på sjätte avdelningen